

České trestní právo v průběhu své evoluce nakonec dospělo k ustálenému chápání a pojetí trestného činu „obecného“ podvodu a znění jeho skutkové podstaty, založené na dlouholetých zkušenostech, se v zásadě neliší v úvahách de lege lata ani de lege ferenda. Nicméně k dosažení takové shody u nověji zakotvených skutkových podstat vede ještě velmi dlouhá cesta. Snahy zákonodárce náležitě postihnout a formulovat nově se vyskytující jednání jsou bohužel mnohdy poznamenány ukvapeností, nedůsledností jakož i politickými kompromisy. I ve znění skutkových podstat trestných činů pojistného a úvěrového podvodu v našem TZ můžeme vidět některé konkrétní problémy jako například terminologickou nedůslednost (např. rozebírání konflikt v chápání pojmu úvěr), nekoncepčnost ve vztahu k ostatním, již platícím, ustanovením (problematika kvalifikace jednání naplňujícího znaky trestných činů pojistného nebo úvěrového podvodu i podvodu „obecného“) vznikající v důsledku schvalování nedostatečně propracovaných zákonných formulací. Pokud jsou v našem trestním právu takové skutkové podstaty, jejichž jednotnou aplikaci a výklad nedokáží zajistit ani soudy, povážlivě tím balancujeme na hraně dodržování zásadní zásady spočívající v právní jistotě adresátů práva.

Nedostatky našich trestněprávních kodexů jsou již obecně známé a opakovaně rozehírané